

„Vreau să vorbesc numai despre Isus Cel răstignit...”

Textul biblic: 1 Corinteni 2, 1-10

Fraților și surorilor, când am venit la voi, n-am venit vestindu-vă taina lui Dumnezeu prin cuvinte elevate sau printr-o înțelepciune omenească.

² Intenționat nu am vrut să vorbesc despre nimic altceva decât despre Isus Cristos Cel răstignit. ³ Eu am venit la voi în slăbiciune, în frică și în mare tremur, ⁴ iar cuvântul și predicarea mea nu se bazau pe vorbe înțelepte de convingere, ci pe dovada Duhului și a puterii, ⁵ ca astfel credința voastră să nu fie întemeiată pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea mântuitoare a lui Dumnezeu.

⁶ Totuși fiecare creștin maturizat în credință recunoaște cât de adevărată și plină de înțelepciune este solia noastră. Nu este a veacului acestuia și nici a conducătorilor acestui veac, căroră li se va pune capăt, ⁷ ci vorbim despre înțelepciunea tainică a lui Dumnezeu, care a fost ascunsă și pe care Dumnezeu a destinat-o, înainte de a fi veacurile, pentru gloria noastră. ⁸ Nici unul dintre conducătorii acestei lumi n-a înțeles-o, pentru că, dacă ar fi înțeles-o, nu L-ar fi răstignit pe Cristos, Domnul slavei. ⁹ Totuși, s-a întâmplat așa cum este scris:

„Niciun ochi n-a văzut, nicio ureche n-a auzit, niciun om nu-și poate imagina vreodată, ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc.”

¹⁰ Dumnezeu însă ne-a descoperit aceste lucruri prin Duhul Său, pentru că Duhul lui Dumnezeu știe totul, chiar și cele mai adânci gânduri ale lui Dumnezeu.

Dragi surori și frați,

ce așteptați de fapt de la o predică? Sunteți ascultători constanți al predicilor? Ar trebui ca predica să fie spectaculoasă sau mai degrabă simplă? Ar trebui să fie lungă sau extrem de scurtă? Incitantă și nu plictisitoare? Ar trebui să conțină cuvinte de înțelepciune, învățături din filozofie sau teologie sau ar trebui să atingă viața de zi cu zi și să dea impulsuri practice pentru credință? Ce așteptați de la o predică?

Pavel se prezintă în pasajul nostru biblic drept predicator. El scrie epistola sa către o comunitate creștină din Grecia, din Corint. Când auzim de Grecia, o asociem cu țara vacanțelor de vară, a plajelor frumoase, a apei limpezi, a vinurilor bune și a măslinelor fine. La acea vreme, însă, Grecia era o lume de filozofi, gânditori și învățători de înțelepciune. Grecia a dominat peisajul intelectual și cultural al vremii. Iar Pavel s-a întrebat pe bună dreptate: cum să se prezinte acum în Corint, ce așteaptă membrii bisericii de la el, ce ar trebui să predice, cum ar trebui să predice? El a avut o singură motivație: să răspândească vestea bună despre Isus Cristos cât mai departe posibil. Depinde întotdeauna de *metodă*, de *limbă* și de *conținut*. Să analizăm acum aceste trei elemente.

Nu am venit cu cuvinte elevate sau cu înțelepciune omenească

Poate că îi cunoașteți, cel puțin de la televizor sau de pe internet, pe acei predicatori dichisiți din așa-numitele mega-biserici. Acestea sunt locuri în care mii de oameni se adună pentru a asculta un predicator elocvent. Evenimentele au loc adesea în săli de concerte sau în cinematografe. Predicatorii, la rândul lor, au o ținută bine gândită. Ei poartă cele mai bune costume, sunt aranjați după ultima modă și au o pronunție ușor afectată. Toate acestea sunt elemente adiacente care vin în sprijinul predicii.

Astfel de elemente adiacente, există multe altele față de cele amintite, provin din retorica greacă. Aici se învață că gesturile și limbajul corpului, efectele de lumină și sistemele de sunet sunt toate importante într-un discurs. O întregă artă.

Pavel însă nu se poate folosi de acest lucru. Din punctul său de vedere, nu asta contează. Predicatorul nu are nevoie de o industrie de efecte. Apostolul le scrie corintenilor, care se presupune că au cunoscut și ei acest tip special de predicatori: *când am venit la voi, n-am venit cu cuvinte elevate sau cu o înțelepciune omenească... Cuvântul și predicarea mea nu se bazau pe vorbe înțelepte de convingere.* (1c.4) Da, Pavel are un punct de vedere complet diferit, el pledează pentru autenticitate și pentru lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Asta este tot ce este cu adevărat necesar pentru o predică. Autenticitatea și Duhul lui Dumnezeu sunt suficiente. Să-l ascultăm din nou pe Pavel: *Eu am venit la voi în slăbiciune, în frică și în mare tremur, ... iar cuvântul și predicarea mea se bazau pe dovada Duhului și a puterii lui Dumnezeu.* (3.4c) Acestea sunt elementele care au însoțit predica sa. El era convins că nu priceperea și abilitatea

umană, cunoștințele înalte sau învățăturile complicate erau decisive pentru credința creștină, ci Duhul lui Dumnezeu. Cu cât predicatorul este mai natural, cu atât mai eficient poate lucra Dumnezeu prin el. Cu cât se deschide mai mult la mesajul lui Dumnezeu și îl ascultă mai mult, cu atât mai mult poate înțelege voința lui Dumnezeu și o poate transmite mai departe. Dar acest lucru se întâmplă în și prin Duhul lui Dumnezeu. Cel puțin asta a experimentat Pavel și împreună cu el nenumărați predicatori.

Nu este înțelepciunea lumii acesteia

Să rămânem în Grecia antică. Țara filozofilor, al căror scop suprem era împlinirea personală prin cunoaștere. Să luăm ca exemplu afirmațiile filozofilor despre fericire, ca scop real al vieții. Platon susține: Oamenii sunt fericiți atunci când au ceea ce este bun pentru ei. Potrivit lui Platon, fericirea poate fi obținută doar atunci când cineva ajunge la înțelegerea filozofică a faptului că fericirea și ideea de bine și de dreptate sunt legate între ele. Așadar, binele și fericirea sunt identice. Căutarea fericirii trebuie să fie întotdeauna ghidată de înțelepciune, prudență și acceptanță.

Să-l analizăm în continuare pe Aristotel. Potrivit acestuia, fericirea este o activitate contemplativă, adică filozofie, deoarece numai aceasta se face de dragul de a face filozofie. Este independentă de context și de participarea omului. ... Mai mult, Aristotel presupune că doar gândirea este o activitate care poate fi desfășurată pe tot parcursul vieții.

Aceasta este înțelepciunea acestei lumi. Acesta este limbajul lumii. Lumea tinde spre fericire și mulțumire. Spre propria bunăstare, ca sursă a fericirii personale. Dacă omul reușește acum să atingă fericirea supremă prin cunoaștere, înțelepciune și reflecție, el nu mai are de fapt nevoie de nimic altceva.

Pavel nu vrea să vestească o asemenea înțelepciune și nici eu nu vreau! Nu este limbajul credinței. Pavel nu vrea să se adâncească în categorii mentale, care sunt rezultatul minții umane, pentru a obține fericirea și armonia în cadrul acesteia. Pentru Pavel este vorba de mai mult, mult mai mult. El este preocupat de izbăvire, de mântuire și de vindecare. Dar aceste obiective nu sunt categorii umane, ci divine. Pentru a le explica și a le prezenta, el trebuie să renunțe la logica și limbajul înțelepciunii umane. El folosește un limbaj care nu este modelat de om, ci de spiritul lui Dumnezeu. Numai spiritul lui Dumnezeu ne

permite să recunoaștem ceea ce se află dincolo de căutarea umană a fericirii și a bunăstării. Așadar, totul depinde de conținutul predicii.

Nu am vrut să vorbesc despre nimic altceva decât despre Isus Cel răstignit.

Mesajul lui Pavel este scurt. Metodologic e formulat foarte succint, iar din punct de vedere lingvistic este foarte simplu. El scrie: *Intenționat nu am vrut să vorbesc despre nimic altceva decât despre Isus Cristos Cel răstignit.* (2) Oare ajunge acest mesaj?! Pentru creștinii credincioși da. Pentru lumea de atunci a grecilor este șocant. Pavel scria cu câteva versete înainte: ²² *Iudeii cer semne, iar grecii caută înțelepciune,* ²³ *însă noi Îl predicăm pe Cristos, Mântuitorul ales de Dumnezeu, Cel care a trebuit să moară pe cruce. Această solie este pentru iudei o blasfemie, iar pentru greci o adevărată absurditate.* ²⁴ *Dar pentru cei chemați de Dumnezeu, atât iudei, cât și greci, tocmai acest Cristos răstignit este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.* (1 Corinteni 1 22-24)

În Cristos răstignit este cuprinsă mântuirea lumii, el a adus vindecare și izbăvire prin moartea sa ispășitoare. Aceasta este mult mai mult decât o fericire temporară și o stare de bine limitată. Mântuirea înseamnă că omul va scăpa de tot ceea ce îl desparte de Dumnezeu, cum ar fi autodeterminarea, întâmplătorul, păcatele, frica, moartea, iubirea de sine. Iar vindecarea se referă la întreaga ființă umană, la ființa umană în întregul ei, ca trup, spirit și suflet. Vindecarea înseamnă că omul este adus mai aproape de adevărata sa origine, că este vindecat de toate rănilile și cicatricile provocate de despărțirea de Dumnezeu și devine cu adevărat liber, mântuit! Acesta este misterul despre care vorbește Pavel. Teologul evanghelic Wolfgang Huber a scris cândva: „Faptul că Isus îl aduce pe Dumnezeu oamenilor nu se termină în momentul morții. Dar nu numai mesajul său continuă. Ci, în calitate de Cristos răstignit și înviat, el însuși este garantul grijii lui Dumnezeu față de umanitate; oferindu-și propria viață în acest scop, el garantează pentru harul lui Dumnezeu.”

Dragi surori și frați,

Dintre filozofii și savanții din acea vreme, nimeni nu l-a recunoscut pe Isus, Cel Răstignit, ca fiind aducătorul mântuirii. Dar El trebuia să fie, El, chipul lui Dumnezeu, icoana Tatălui ceresc, care, prin moartea Sa, l-a eliberat pe om de toate temnițele sale. Dar acest lucru nu se recunoaște prin filozofie, nici prin

inginerie genetică, nici prin studiul fizicii sau al psihologiei. Toate acestea fac parte din înțelepciunea lumii. Înțelepciunea la care se referă însă Pavel se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu. Ea rămâne un mister pentru mintea umană și este ascunsă de ochii lumii. Cine caută izbăvirea și mântuirea nu trebuie să se orienteze după categoriile de gândire ale lumii. Nu va găsi prea multe acolo. Oricine caută izbăvirea, mântuirea și vindecarea trebuie să privească spre cruce.

Martin Luther îi scria unui cunoscut la 8 aprilie 1516, referindu-se explicit la textul predicii noastre: „Așadar, dragul meu frate, învață-L pe Cristos, și anume pe Cel Răstignit, învață să-I cânti și să-I vorbești îndoindu-te de tine: Tu, Doamne Isuse, ești dreptatea mea, iar eu sunt păcatul tău; ai luat asupra ta ceea ce este al meu și mi-ai dat ceea ce este al tău; ai luat ceea ce nu erai și mi-ai dat ceea ce nu eram.”

În Cel Răstignit, Dumnezeu a împăcat cu sine lumea divizată și omul păcătos. Prin Cel Răstignit a adus Biserica Sa acasă și prin Cel Răstignit ne privește pe fiecare dintre noi, plin de iubire, și ne spune: S-a împlinit! Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat pe crucea de pe Golgota rămâne ascuns lumii. Acest mister nu poate fi abordat prin mijloace lumești. Numai Duhul lui Dumnezeu poate dezvălui acest mister. Misterul lui Dumnezeu. Ultimul mister. El nu este ascuns celor care i se alătură în credință. Celui Răstignit.

Prin urmare, o predică creștină nu poate fi decât despre acest Unul și Unicul. Despre Isus Cristos răstignit. Acest mesaj nu are voie să fie întunecat, deformat sau reinterpretat. Pentru asta nu e nevoie de divertisment sau de industria publicitară. Nu e nevoie de slujbe bisericești foarte mediatizate și speculații teologice. Fără liturghii ortodoxe cu tendințe filozofice sau slujbe romano-catolice colorate și ordonate geometric. Nu. Este nevoie de autenticitatea unui Pavel și de deschiderea către Sfântul Duh. Căci: ¹¹ *așa cum numai omul singur știe ce este în el, tot astfel, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, în afară de Duhul lui Dumnezeu.* ¹² *Însă noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul lui Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile care ne-au fost oferite prin har de către Dumnezeu prin Cel răstignit.* (1 Corinteni 2, 11-12)

Predigt: Episcop Vicar Dr. Daniel Zikeli

Traducerea: A. o. Prof./Conf. Dr. Mihai Draganovici